

It is emphasized that certain rights, as the object of criminal law protection, have directly been reflected in criminal legislation, for example, the right to work, the right to education, the right to free medical care. Other rights and freedoms are reflected in the criminal legislation indirectly. For example, protection of the proclaimed right of person to own, use and dispose of its property is ensured through the establishment of criminal liability for crimes against property in the Chapter VI of the Criminal Code (although foremost, in the case of encroachment on property, damage is not caused to property, but the right of a person to property is violated); protection of the right to an environment that is safe for life and health is ensured through the establishment of criminal liability for crimes against environment; the human right to life – by establishing criminal liability for crimes against life of a person.

It is summarized that rights and freedoms are, in all cases, the object of criminal law protection and serve as the general object of a crime. Specific rights or freedoms (or their set, and in some cases, the rights and freedoms of certain group of persons, in particular when crimes against national security of Ukraine are committed) are the generic or direct object of a crime (the right to life, health, work, housing, safe living conditions in general, etc.).

Keywords: object of crime, object of criminal-legal protection, social relations, good, values, rights and freedoms.

УДК 343.13 (477)

А. В. Рось

ЗАКРИТТЯ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ: ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОЇ РЕГЛАМЕНТАЦІЇ

Проаналізовано порядок і підстави до закриття кримінального провадження. Визначено особливості правової регламентації підстав до закриття кримінального провадження. Констатовано наявність у вітчизняному кримінальному процесуальному законодавстві значної кількості підстав до закриття кримінального провадження, далеко не всі з яких містяться у КПК України. Відсутність у КПК України єдиної системи підстав до закриття кримінального провадження, багато з яких передбачено іншими нормативно-правовими актами, а також недосконалість процесуального порядку закриття кримінального провадження щодо одних підстав та відсутність такого загалом щодо інших утруднює правозастосовну практику, не сприяє законності прийняття рішень. Висловлено пропозиції щодо вдосконалення положень чинного Кримінального процесуального кодексу України.

Ключові слова: закриття кримінального провадження, підстави до закриття кримінального провадження, кримінальна відповідальність, строк досудового розслідування, кримінальне процесуальне законодавство.

Постановка проблеми. КПК України 2012 р., який діє вже шість років, обумовив певні зміни, порівняно з КПК України 1960 р., як загалом щодо процесуального порядку закриття кримінального провадження, так і щодо підстав до такого закриття зокрема. Практика застосування норм чинного кримінального процесуального закону України дала змогу виявити значну кількість дефектів логіко-структурної побудови окремих його норм та інститутів: антиномія, зайве дублювання, прогалини, нерациональне розташування; недосконалість юридичних конструкцій тощо. Такі відступи

від вимог законодавчої техніки, як слушно зауважує О. В. Капліна, свідчать про юридичну недосконалість кримінального процесуального законодавства, породжують різні підходи під час правозастосовного тлумачення, тягнуть за собою відсутність єдності правозастосовної практики [1, с. 38–39]. На жаль, недосконалість законодавчої техніки характерна й для інституту закриття кримінального провадження, правова регламентація якого отримує дальші зміни. З огляду на такі зміни, яким, до речі, також притаманні певні відступи від вимог законодавчої техніки, постають певні проблемні питання, тож є потреба їх дослідження задля відповідного законодавчого вирішення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Інститут закриття кримінального провадження (кримінальної справи – відповідно до КПК України 1960 р.) постійно перебуває в полі зору науковців. Окремі питання закриття кримінального провадження, зокрема й відповідно до положень чинного КПК України 2012 р. досліджували С. М. Благодир, Г. І. Глобенко, Ю. М. Грошевий, О. В. Капліна, А. О. Ляш, Р. І. Матюшенко, Л. Д. Удалова, М. Є. Шумило та інші вчені. Проте їхні роботи не враховують змін, що відбулися в чинному кримінальному процесуальному законодавстві України.

Формування цілей. Метою статті є дослідження проблемних питань правової регламентації інституту закриття кримінального провадження.

Виклад основного матеріалу. Передусім зауважимо, що закриття кримінального провадження завжди пов'язано зі встановленням не однієї, а сукупності обставин. Прийняття будь-якого правового рішення, зокрема рішення про закриття кримінального провадження, складається з двох основних етапів: збирання та оцінка інформації, яка приводить до висновку про наявність (відсутність) окремих умов та ознак, порібних для прийняття рішення; та власне прийняття рішення на підставі опрацьованої інформації [2, с. 19]. У законі ж задля зручності використовують концентроване відображення суті та характеру сукупності тих обставин, які необхідні для прийняття процесуального рішення, та які прийнято йменувати підставами до закриття кримінального провадження.

Згідно з частиною 1 ст. 284 КПК України кримінальне провадження закривається в разі, якщо: 1) установлена відсутність події кримінального правопорушення; 2) установлена відсутність у діянні складу кримінального правопорушення; 3) не встановлені достатні докази для доведення винуватості особи в суді та вичерпані можливості їх отримати; 4) набрав чинності закон, який скасував кримінальну відповідальність за діяння, учинене особою; 5) помер підозрюваний, обвинувачений, крім випадків, якщо провадження є необхідним для реабілітації померлого; 6) існує вирок з того самого обвинувачення, що набрав законної сили, або винесена ухвала суду про закриття кримінального провадження з того самого обвинувачення; 7) потерпілий, а у випадках, передбачених КПК України, його представник відмовився від обвинувачення в кримінальному провадженні у формі приватного обвинувачення; 8) стосовно кримінального правопорушення, щодо якого не отримано згоди держави, яка видала особу; 9) стосовно податкових зобов'язань особи, яка вчинила дії,

передбачені ст. 212 Кримінального кодексу України, досягнутий податковий компроміс відповідно до підрозділу 9² розділу XX «Перехідні положення» Податкового кодексу України; 10) існує нескасована постанова слідчого, прокурора про закриття кримінального провадження з підстав, передбачених пунктами 1, 2, 4, 9 ч. 1 ст. 284 КПК України, у кримінальному провадженні щодо того самого діяння, що розслідувалося з дотриманням вимог щодо підслідності; 11) після повідомлення особі про підозру закінчився строк досудового розслідування, визначений ст. 219 КПК України, крім випадку повідомлення особі про підозру у вчиненні тяжкого чи особливо тяжкого злочину проти життя та здоров'я особи.

Слідчий, прокурор зобов'язані закрити кримінальне провадження також у разі, коли строк досудового розслідування, визначений ст. 219 КПК України, закінчився та жодній особі не було повідомлено про підозру.

Також відповідно до ч. 2 ст. 284 КПК України кримінальне провадження закривається судом: 1) через звільнення особи від кримінальної відповідальності; 2) якщо прокурор відмовився від підтримання обвинувачення, за винятком випадків, передбачених КПК України; 3) досягнуто податковий компроміс у справах про кримінальні правопорушення, передбачені ст. 212 Кримінального кодексу України, відповідно до підрозділу 9² розділу XX «Перехідні положення» Податкового кодексу України.

Провадження щодо юридичної особи підлягає закриттю у разі встановлення відсутності підстав для застосування до неї заходів кримінально-правового характеру, закриття кримінального провадження чи ухвалення виправдувального вироку стосовно уповноваженої особи юридичної особи (ч. 3 ст. 284 КПК України).

Можливість закриття кримінального провадження передбачається також іншими нормами КПК України – ч. 6 ст. 340 (з огляду на повторне неприбуття в судове засідання потерпілого, який підтримує обвинувачення в суді після відмови прокурора від державного обвинувачення), ч. 2 ст. 501 (через недоведеність суспільно небезпечного діяння або вчинення його неповнолітнім у віці від одинадцяти років до настання віку, з якого настає кримінальна відповідальність за це діяння в кримінальному провадженні щодо застосування примусових заходів виховного характеру), ч. 3 ст. 513 (з огляду на встановлення, що суспільно небезпечне діяння, кримінальне правопорушення не було вчинено або вчинено іншою особою, а також через недоведеність вчинення особою суспільно небезпечного діяння, кримінального правопорушення в кримінальному провадженні щодо застосування примусових заходів медичного характеру), ч. 4 ст. 513 (з огляду на встановлення, що суспільно небезпечне діяння особа вчинила в стані неосудності, а на момент судового розгляду видужала або внаслідок змін у стані її здоров'я зeszла потреба в застосуванні примусових заходів медичного характеру в кримінальному провадженні щодо застосування примусових заходів медичного характеру). Зауважимо, що перелік усіх підстав, які містяться в КПК, не є вичерпним [3, с. 201]. Тож ми не поділяємо думку тих

авторів [4, с. 25-26], які твердять про вичерпність підстав до закриття кримінального провадження, визначених ст. 284 КПК.

Особливістю правового регулювання умов закриття кримінального провадження є те, що вони передбачені не тільки в КПК України, але й у інших законах, зокрема в Конституції України. [5, с. 123-125].

Так, згідно з ч. 3 ст. 80 Конституції України та ч. 1 ст. 27 Закону України «Про статус народного депутата України» [6, с. 48] народного депутата України не може бути без згоди Верховної Ради України притягнуто до кримінальної відповідальності, затримано чи заарештовано. У рішенні Конституційного Суду України (справа про депутатську недоторканність) зазначається, що згода Верховної Ради України на притягнення народного депутата України до кримінальної відповідальності має бути одержана до пред'явлення йому обвинувачення у вчиненні злочину (пункт 1.3). У разі пред'явлення громадянину України обвинувачення у вчиненні злочину та (або) його арешту до обрання народним депутатом України далі кримінальне провадження стосовно такого депутата може бути продовжено за наявності згоди Верховної Ради України на його притягнення до кримінальної відповідальності та (або) перебування під вартою (пункт 1.4) [7].

Зазначене дає підстави вважати, що кримінальне провадження, у якому є відмова Верховної Ради України дати згоду на притягнення до кримінальної відповідальності народного депутата України, неможливе, а тому підлягає закриттю.

Також згідно з ч. 1 ст. 105 Конституції України Президент України користується правом недоторканності на час виконання повноважень. «Положення частини першої статті 105 Конституції України, – зазначається у рішенні Конституційного Суду України (справа щодо недоторканності та імпідменту Президента України), – треба розуміти так, що Президент України на час виконання повноважень не несе кримінальної відповідальності, проти нього не може бути порушена кримінальна справа (за чинним КПК України – розпочате досудове розслідування – *прим. автора*)» (пункт 1.1) [8]. Отже, реалізована кримінальна відповідальність щодо Президента України може бути тільки після того, як він припинить виконання своїх повноважень.

Усунення з поста Президента України здійснює Верховна Рада України через імпідмент у разі вчинення державної зради або іншого злочину (ч. 1 ст. 111 Конституції України). Підставою усунення з поста Президента України є прийняття рішення Верховною Радою України про звинувачення Президента України, яке повинно бути підтверджено висновком Конституційного Суду України про додержання конституційної процедури розслідування та розгляду справи про імпідмент та висновком Верховного Суду України про те, що діяння, у яких звинувачують Президента України, містять ознаки державної зради або іншого злочину. На підставі такого рішення Верховна Рада України приймає постанову про усунення Президента України з поста в порядку імпідменту.

Отже, неприйняття Верховною Радою України постанови про усунення Президента України з поста в порядку імпідменту (або через відсутність

згоди самої Верховної Ради України, або через відсутність висновку Конституційного Суду України чи Верховного Суду) є підставою для закриття розпочатого кримінального провадження. Але не можна визнати правильним те, що сам факт відсутності згоди певних органів на притягнення до відповідальності окремих категорій осіб може бути підставою для закриття кримінального провадження, хоча саме це й передбачає чинне законодавство.

Крім того, КК України визначає випадки, коли особа не підлягає кримінальній відповідальності, зокрема, через малозначність діяння (ч. 2 ст. 11 КК); приготування до злочину невеликої тяжкості (ч. 2 ст. 14 КК); за наявності обставин, які унеможливають злочинність діяння (розділ VIII Загальної частини КК) тощо. З огляду на це розпочате кримінальне провадження підлягає закриттю. Отже, указані обставини визначають ще одну групу підстав до закриття кримінального провадження.

Також КК України передбачає можливість звільнення особи від кримінальної відповідальності (розділ IX Загальної частини КК), яке здійснює суд у спосіб закриття кримінального провадження. Цю групу підстав до закриття кримінального провадження «уособлює» п. 1 ч. 2 ст. 284 КПК України.

КК України визначає й спеціальні підстави звільнення від кримінальної відповідальності, передбачені нормами Особливої частини КК України. Зокрема, відповідно до ч. 2 ст. 111, ч. 2 ст. 114, ч. 3 ст. 175, ч. 4 ст. 212, ч. 4 ст. 212¹, ч. 2 ст. 255, ч. 6 ст. 258, ч. 2 ст. 258³, ч. 4 ст. 258⁵, ч. 6 ст. 260, ч. 3 ст. 263, ч. 4 ст. 265, ч. 4 ст. 289, ч. 4 ст. 307, ч. 4 ст. 309, ч. 4 ст. 311, ч. 5 ст. 321, ч. 4 ст. 321¹, ч. 5 ст. 354, ч. 4 ст. 401 КК за наявності передбачених ними умов особу звільняють від кримінальної відповідальності. До того ж таке звільнення, так само, як і за обставинами, передбаченими розділом IX Загальної частини КК України, має відбуватися через закриття кримінального провадження. Отже, це ще одна група передбачених законом підстав до закриття кримінального провадження.

Зауважимо, що більш доцільним щодо спеціально передбачених нормами Особливої частини КК України підстав звільнення від кримінальної відповідальності є використання терміносполуки «особа не підлягає кримінальній відповідальності» замість «особа звільняється від кримінальної відповідальності». Зокрема щодо тих підстав, які передбачають обов'язкове звільнення від кримінальної відповідальності з огляду на імперативну вимогу закону: «особа звільняється від кримінальної відповідальності», розмежовуючи в такий спосіб цю групу підстав від іншої, передбаченої ч. 4 ст. 401 КК України¹, яка визначає можливість такого

---

¹ До того ж лише в цій нормі (ч. 4 ст. 401 КК України) серед усіх спеціально передбачених нормами Особливої частини КК України підстав звільнення від кримінальної відповідальності міститься посилання на ст. 44 КК України, що дає змогу порівняти порядок звільнення від кримінальної відповідальності на підставі, передбаченій ч. 4 ст. 401 КК України, до порядку звільнення від кримінальної відповідальності на підставах, передбачених розділом IX Загальної частини КК України.

звільнення («особа може бути звільнена від кримінальної відповідальності»). Такі зміни до КК України дадуть змогу прийняти рішення про закриття кримінального провадження без звільнення особи від кримінальної відповідальності, зокрема до повідомлення особі про підозру, проте це не виключає потреби запровадження відповідного порядку до КПК України.

Не оминемо увагою й недосконалість законодавчої техніки та неузгодженість окремих законів, які вносять відповідні зміни до КПК України. Зокрема, унесення змін до КПК України Законом № 2147-VIII від 03.10.2017 [9] та Законом № 2213-VIII від 16.11.2017 [10] обумовило наявність у ч. 1 ст. 284 КПК України двох пунктів 10. Відтак, постає, серед іншого, й суто практичне запитання: як потрібно розмежовувати ці два пункти, посилаючись на один з них у постанові про закриття кримінального провадження. Поки що єдиним і логічним вирішенням цієї «колізії» може бути лише посилання на конкретний пункт 10 ч. 1 ст. 284 КПК України із зазначенням у процесуальному рішенні його змісту. Проте це питання потребує якнайшвидшого вирішення законодавця через унесення відповідних змін до ч. 1 ст. 284 КПК України. До прикладу, можна змінити один з пунктів 10 ч. 1 ст. 284 КПК України на «10¹» або «11». Проте з огляду на те, що останній за послідовністю розташування в ч. 1 ст. 284 КПК України пункт 10 було запроваджено за часом раніше, ніж розташований вище за нього інший пункт 10 ч. 1 ст. 284 КПК України, більш логічними, до того ж такими, що не порушуватимуть послідовність розташування в ч. 1 ст. 284 КПК України відповідних пунктів, видаються зміни до ч. 1 ст. 284 КПК України, згідно з якими розташований вище пункт 10 (існує некасована постанова слідчого, прокурора про закриття кримінального провадження з підстав, передбачених пунктами 1, 2, 4, 9 цієї частини, у кримінальному провадженні щодо того самого діяння, що розслідувалося із дотриманням вимог щодо підслідності) буде замінений на пункт «9¹».

Одним з дискусійних питань, що постало з огляду на зміни, унесені до ст. 284 КПК України Законом № 2147-VIII від 03.10.2017 (яке не знаходить однастайності думок ані серед науковців, ані серед практичних працівників) є питання фактичної заміни в певних випадках строків давності настання кримінальної відповідальності строками досудового розслідування. Адже однією з підстав до закриття кримінального провадження, визначених ч. 1 ст. 284 КПК України, є така: після повідомлення особі про підозру закінчився строк досудового розслідування, визначений ст. 219 КПК України, крім випадку повідомлення особі про підозру у вчиненні тяжкого чи особливо тяжкого злочину проти життя та здоров'я особи. Також відповідно до ч. 1 ст. 284 КПК України слідчий, прокурор зобов'язані закрити кримінальне провадження у разі, коли строк досудового розслідування, визначений ст. 219 КПК України, закінчився та жодній особі не було повідомлено про підозру. Отже, якщо в такому кримінальному провадженні закінчився або не продовжено строк досудового розслідування, провадження підлягає закриттю. Попри викладену в ст. 284 КПК України позицію законодавця сумнівно погодитися з таким перебігом подій. Тож уважаємо за доцільне обмежити строки досудового розслідування до повідомлення особі про

підозру строками давності настання кримінальної відповідальності з огляду на наявність інституту звільнення від кримінальної відповідальності через закінчення строків давності в законі України про кримінальну відповідальність.

До того ж не зовсім зрозуміло, що мав на увазі законодавець, формулюючи наведену вище підставу – після повідомлення особі про підозру закінчився строк досудового розслідування, визначений ст. 219 КПК України, крім випадку повідомлення особі про підозру у вчиненні тяжкого чи особливо тяжкого злочину проти життя та здоров'я особи, та що далі має відбуватися з кримінальним провадженням, у якому особі повідомлено про підозру у вчиненні тяжкого чи особливо тяжкого злочину проти життя та здоров'я особи. Адже в ч. 2 ст. 219 КПК України, де в пункті 3 визначено максимальний строк досудового розслідування з дня повідомлення особі про підозру у вчиненні тяжкого чи особливо тяжкого злочину (12 місяців), не міститься жодних винятків, зокрема щодо злочинів проти життя та здоров'я особи, кримінальні провадження з приводу розслідування яких, на думку законодавця, яка випливає з тлумачення ч. 1 ст. 284 КПК України, не підлягають закриттю. Тож постає цілком закономірне питання: яка дальша доля такого провадження, а також те, якщо законодавець мав на увазі здійснення дальшого досудового розслідування в такому кримінальному провадженні, то на якій підставі воно буде продовжуватися, адже чинний КПК України, на відміну від попереднього КПК України 1960 р., обмежує проведення досудового розслідування чітко визначеними процесуальними строками (ст. 219 КПК України).

Висновки. Проведене дослідження дає змогу констатувати наявність у вітчизняному кримінальному процесуальному законодавстві значної кількості підстав до закриття кримінального провадження, далеко не всі з яких містяться в КПК України. До того ж відсутність у КПК України єдиної системи підстав до закриття кримінального провадження, багато з яких передбачено іншими нормативно-правовими актами, а також недосконалість процесуального порядку закриття кримінального провадження щодо одних підстав і відсутність такого загалом щодо інших, утруднює правозастосовну практику, не сприяючи законності прийняття рішень. Відомо, що запорукою законності прийняття відповідного процесуального рішення є саме наявність у кримінальному процесуальному законі вичерпного переліку підстав і чітке визначення порядку закриття кримінального провадження. Зміни до КПК України, зокрема й до ст. 284, не завжди сприяють вирішенню наявних проблем, а подеколи додають нових, скажімо, у разі запровадження такої підстави до закриття кримінального провадження: після повідомлення особі про підозру закінчився строк досудового розслідування, визначений ст. 219 КПК України, крім випадку повідомлення особі про підозру у вчиненні тяжкого чи особливо тяжкого злочину проти життя та здоров'я особи. Отже є потреба в проведенні дальших наукових досліджень окреслених питань, зокрема й щодо визначення та встановлення оптимальних строків досудового розслідування,

а також доцільності їх обмеження строками давності настання кримінальної відповідальності.

Використані джерела:

1. Капліна О. В. Актуальні проблеми тлумачення окремих підстав для закриття кримінального провадження. *Вісник кримінального судочинства*. 2016. № 3. С. 38–45.
2. Лупинская П. А. Решения в уголовном судопроизводстве. Их виды, содержание и формы. Москва : Юрид. лит., 1976. 168 с.
3. Рось Г. В. Особливості правового регулювання підстав до закриття кримінального провадження. *Форум права*. 2015. № 3. С. 200–204. URL: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/FP_index.htm_2015_3_36.pdf (дата звернення: 20.10.2018).
4. Ляш А. О., Благодир С. М. Закриття кримінального провадження за новим КПК України: деякі питання. *Адвокат*. 2013. № 1 (48). С. 25–28.
5. Рось Г. В. Деякі питання правового регулювання підстав до закриття кримінального провадження. *Актуальні питання досудового розслідування та сучасні тенденції розвитку криміналістики* : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції м. Харків, 05 грудня 2014 р. Харків : ХНУВС, 2014 р. С. 123–125.
6. Про статус народного депутата України : Закон України від 17 листопада 1992 року № 2790-XII. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2790-12> (дата звернення: 20.10.2018).
7. Рішення Конституційного Суду України від 27.10.1999 № 9-рп / 99. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v009p710-99> (дата звернення: 20.10.2018).
8. Рішення Конституційного Суду України від 10.12.2003 № 19-рп / 2003. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v019p710-03> (дата звернення: 20.10.2018).
9. Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів : Закон України від 03.10.2017 № 2147-VIII. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2147%D0%B0-19#n212> (дата звернення: 20.10.2018).
10. Про внесення змін до деяких законодавчих актів щодо забезпечення дотримання прав учасників кримінального провадження та інших осіб правоохоронними органами під час здійснення досудового розслідування : Закон України від 16.11.2017 № 2213-VIII. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2213-19#n62> (дата звернення: 20.10.2018).

Стаття надійшла до редколегії 18.04.2018

Рось А. В. Прекращение уголовного производства: проблемы правовой регламентации

Проанализирован порядок и основания для прекращения уголовного производства. Определены особенности правовой регламентации оснований для

прекращения уголовного производства. Констатировано наличие в отечественном уголовном процессуальном законодательстве значительного количества оснований для прекращения уголовного производства, далеко не все из которых содержатся в УПК Украины. В свою очередь отсутствие в УПК Украины единой системы оснований для прекращения уголовного производства, многие из которых предусмотрены иными нормативно-правовыми актами, а также несовершенство процессуального порядка прекращения уголовного производства по одним основаниям и отсутствие такового вообще по другим, затрудняет правоприменительную практику, не способствует законности принятия решений. Высказаны предложения по усовершенствованию положений действующего Уголовного процессуального кодекса Украины.

Ключевые слова: прекращение уголовного производства, основания для прекращения уголовного производства, уголовная ответственность, срок досудебного расследования, уголовное процессуальное законодательство.

Ros A. Closure of Criminal Proceedings: Problems of Legal Regulation

The author of the article analyzed the order and the grounds for the closure of criminal proceedings. The author noted that the closure of criminal proceedings is always connected with the establishment of not one but a set of circumstances. The law, for the sake of convenience, uses a concentrated reflection of the set of circumstances that are necessary for the adoption of procedural decisions, which are called the grounds for the closure of criminal proceedings. The peculiarities of the legal regulation of the grounds for the closure of criminal proceedings are determined. The existence of a large number of grounds for the closure of criminal proceedings in the domestic criminal procedural law has been established, not all of which are contained in the Criminal Procedure Code of Ukraine. In its turn, the absence of a single system in the Criminal Procedure Code of Ukraine leads to the closure of criminal proceedings, many of which are stipulated by other normative and legal acts, as well as the imperfection of the procedural procedure for the closure of criminal proceedings on some grounds, and the absence of such a general attitude towards others, complicates the practice of law enforcement, does not promote the legality of adoption solutions. The author of the article paid special attention to the imperfection of legislative technique and the inconsistency of individual laws that make appropriate changes to the Criminal Procedure Code of Ukraine. Also the author paid attention to the question of the actual replacement in certain cases of the limitation period of criminal liability by the terms of pre-trial investigation. It was taking into account the availability of the appropriate reason for the termination of criminal proceedings in paragraph 1 of Article 284 of the Criminal Procedure Code of Ukraine: after the notification to the person about the suspicion, the term of the pre-trial investigation, determined by Article 219 of the Criminal Procedure Code of Ukraine, except in the case of notification of a person suspected of committing a serious or especially grave crime against the life and health of a person. The author proposed to limit the terms of pre-trial investigation to notify the person of the suspicion of a limitation period of criminal liability, given the institute's release from criminal liability in connection with the expiration of the limitation period in the law of Ukraine on criminal liability.

Keywords: closure of criminal proceedings, grounds for the closure of criminal proceedings, criminal liability, pre-trial investigation period, criminal procedural law.